

## De fietsenmaker

Het gehucht telde vijf boerderijen en een leegstaand streekschooltje. En een fietsenmaker. Om zijn aanwezigheid te benadrukken waren aan alle kanten van het pand vlaggen van een bekend fietsenmerk bevestigd die er echter door de vele regen van de laatste dagen slap en troosteloos bijhingen. Ik keerde en reed het erf op. Het grind knerpte onder de banden en overstemde zo even het gekraak van de ketting waaraan ik me nu al twee dagen ergerde.

Er ging een elektrisch schelletje over toen ik de werkplaats betrad. Tot mijn verrassing moest de man een behoorlijke klandizie in deze buurtschap hebben, want ruimte om te repareren was er door de rijen gestalde fietsen nauwelijks meer. Er klonk gestommel in een aangrenzend vertrek en piepend ging een deurtje open. Een man van dik in de zeventig daalde de drie treetjes naar de werkplaats af en keek me afwachtend aan. Achter hem doemde een jongere man op die iets heel grappig leek te vinden en naar me knipoogde.

‘Goedemiddag’, begon ik, ‘al een paar dagen...’

‘Iets met de fiets?’, onderbrak de man me.

Ik wees naar buiten waar mijn fiets tegen het hek stond.

‘Hij kraakt zo.’

De man knikte nadenkend en slofte de werkplaats uit gevolgd door de jongen die vlak achter hem bleef lopen als om geen enkele aanwijzing te missen. De man bukte zich en bewoog een van de trappers heen en weer.

‘Hm.’

De jongen knikte instemmend.

‘Dat doet hij elke zomer’, zei ik ongevraagd, ‘ik rijd er het hele jaar probleemloos op, maar altijd op de eerste dag van de vakantie begint hij te kraken. Zou het door de te zware bagage kunnen komen, denkt u?’

De man kwam moeizaam overeind.

‘Het zal het grote tandrad zijn, mijnheer.’

De jonge man knikte bevestigend en knipoogde weer.

‘Het grote tandrad...’, herhaalde ik en probeerde in te schatten hoeveel tijd en geld het zou kosten om het onderdeel te laten vervangen.

‘En mogelijk ook de ketting’, zei de man terwijl hij een paar passen achteruit deed om de conditie van de fiets beter te kunnen taxeren.

‘Nieuw tandrad en een nieuwe ketting’, antwoordde ik. ‘Nou ja, als ik maar...’

De man liep weer naar mijn fiets toe en kneep in de handremmen.

‘Zie je dat?’, zei hij tot de jongen, ‘nog hydraulische remmen!’

Hij keek even om naar me en knikte goedkeurend. Ik leek iets in zijn achting te stijgen.

‘Hydraulische remmen’, herhaalde de jongen dromerig voor zich uit en wendde zich toen plotseling tot mij.

‘Doen ze het goed?’

‘Zeker’, zei ik, ‘ze remmen uitstekend, maar ik kom eigenlijk voor...’

De oude man pakte mijn fiets, sloeg moeizaam een been over het zadel en zette af.

‘Hij kraakt vooral in de laagste versnelling!’, riep ik hem achterna.

De man reed de weg op, draaide een rondje en kwam het erf weer op.

‘Hij kraakt wat, maar verder is er niets mis mee. U blijft hier wel op rijden.’

‘Ik wil er ook op blijven rijden’, antwoordde ik, mijn ergernis wegslikkend, ‘maar hoe kom ik van dat gekraak af?’

De man leek mijn vraag niet te horen. Hij zette de fiets op de standaard, liep er nadenkend omheen en gaf opeens een klap op het zadel.

‘Honderdtwintig euro en geen cent minder!’

‘Honderdtwintig euro, hoe bedoelt u?’, vroeg ik verward.

‘Wat ik zeg, mijnheer, honderdtwintig euro en geen cent minder vraag ik ervoor.’

‘Honderdtwintig euro voor een nieuw tandrad en een nieuwe ketting? Nu maakt u het wel erg bont!’

Ik liep naar mijn fiets toe, maar nu kwam de jongen in beweging. Hij trok twee handen als kolenschoppen uit zijn zakken en posteerde zich voor de fiets. De oudere man schudde het hoofd over zoveel onbegrip bij een klant.

‘Hoor eens even hier...’, begon ik, maar de fietsenmaker onderbrak me.

‘Voor honderdtwintig euro kunt u hem meenemen en anders laat u hem gewoon staan, mijnheer. Even goeie vrienden.’

‘Niks goeie vrienden’, zei ik, ‘ik wil mijn fiets terug en wel meteen.’

De jongeman knipoogde weer naar me maar nu een stuk minder vriendelijk. Op straat stopte een tractor. De bestuurder stapte uit en kwam op zijn klompen het erf op.

‘Problemen, Theunis?’

De fietsenmaker haalde zijn schouders op.

‘Altijd hetzelfde liedje, Harm, stadse manieren van zo’n toerist.’

De boer richtte zich tot mij.

‘Kunt u wel tegen zo’n oude man? Moet u eens met mij proberen!’

‘Ik wil mijn fiets terug, dat is alles. Maar deze fietsenmaker wil eerst honderdtwintig euro vangen.’

De boer draaide zich om naar mijn fiets en keek er even naar.

‘Een knap karretje toch nog? En dan vindt u honderdtwintig euro teveel?!’

Zijn gezicht kreeg langzaam een purperen kleur.

‘Het wordt steeds gekker tegenwoordig. Ze moesten lui van jouw soort opsluiten!’

‘Rustig nou maar, Harm’, kwam de oude man tussenbeide, ‘en niet meteen gaan slaan.’

De laatste keer liep dat ook slecht af, weet je nog?’

Maar de boer hoorde hem niet of deed alsof. Dreigend kwam hij op me af, bukte zich opeens en smiet een van zijn klompen naar mijn hoofd. Het hout miste op een paar centimeter doel. Ik deinsde terug.

‘En nou het erf af!’, brulde de boer. ‘Een oude man komen beroven, hè? Fietsendief!’

Op het lawaai kwam vanuit een boerderij een eindje verderop een groepje mannen in overall naar buiten.

‘Daar heb je er weer zo een!’, hoorde ik roepen. Ik slikte en liep de weg op. Op dat moment kwam het groepje op me af rennen. Ik trok een sprintje. Om me heen ploften stenen en kluiten op het plaveisel. Een hond haalde me in en probeerde in mijn kuit te bijten. Ik draaide me om en schopte naar het dier dat jankend rechtsomkeert maakte. Ik holde door, de landweg af en bevond me niet veel later tussen de velden. Tegen een hek van een weiland leunend kwam ik wat op adem. Koeien staarden me herkauwend en onverschillig aan, loom met hun staarten naar vliegen slaand. In de verte riep een koekoek.

Uit de bundel ‘Select gezelschap’

(Uitgeverij Kontrast, 2009, ISBN 978-90-78215-90-5)